

Opinió

“La societat mai pot arraconar ni desaprofitar l'experiència de la gent gran”

MERCÈ CONESA
ALCALDESSA DE SANT CUGAT

el Poble PÀG. 8

Dolors Vilarasau. Teatre

Maragall batega a casa

DIRECTORA DE
'MARAGALL A CASA'
dolorsvilarasau@tetrateatre.com

Pocs pensaven, aquell 28 de setembre del 2011 de l'estrena, que un espectacle que preveïem puntual i commemoratiu al menjador de la casa del poeta Maragall, tingués aquest llarg recorregut. Nou mesos després tanquem temporada (56 funcions, prop de 3.000 espectadors) amb les entrades exhaurides. Han estat nou mesos a la que fou la casa del poeta els onze últims anys de la seva vida: amb els seus mobles, les mateixes pintures a les parets, els seus llibres i objectes personals..., imbuïts d'una atmosfera que possiblement a quili costarà més de desprendre-se'n, com si fos una segona pell, serà al Jep Barceló, l'actor que interpreta l'*alter ego* de Joan Maragall.

Anivell personal tots hem fet un gran esforç individual, començant per la del mateix autor, que n'ha estat productor, cap de taquilla i home dels encàrrecs, per tal de tirar endavant una iniciativa il·lusionada, però per la qual no comptàvem amb cap infraestructura. Ens ho hem inventat i autogestionat tot: el sistema de venda d'entrades, el personal de taquilla, la creació del web de l'espectacle, el disseny gràfic, el vestuari... Hem tirat d'amics i coneguts...

I és que la història d'aquest país encara s'escriu amb noms i cognoms: la trobada feliç amb la Dolors Lamarca de la Biblioteca de Catalunya (La Casa-Arxiu Joan Maragall és una dependència que pertany a aquesta institució), ara tot just dimitida del seu càrrec de directora a qui li va agradar el projecte i ens va obrir de bat a bat les portes de can Maragall. Amb la Marta Serrés de la Unió vàrem dissenyar una oficina virtual per a la reserva d'entrades que no era altra cosa que les dependències de la centenària entitat santcugatenc. Amb en Joan Gaya vàrem pensar un web informatiu que fes possible també la reserva, amb l'Ignasi Bassó una imatge de l'espectacle, per a les veus en off vàrem tirar dels amics actors santcugatencs i de l'emissora local...

Així, al marge dels circuits habituals, amb un ressò mitjà, però amb crítiques molt positives per part de la premsa de Barcelona i sobretot gràcies a un públic fidelíssim que ha fet funcionar el boca-orella, vàrem anar aconseguint el que el Jep anomena "el miracle Maragall" i que jo, amb no tanta fe i més pragmatisme, anomenaria "l'efecte Maragall" del qual no és del tot aliena la seva llarga i culta família.

DAVID FELIU

“**Vàrem anar aconseguint el que el Jep anomena “el miracle Maragall” i que jo, amb no tanta fe i més pragmatisme, anomenaria “l'efecte Maragall” del qual no és del tot aliena la seva llarga i culta família**”

De moment nosaltres ho deixem aquí, qui sap si com a parèntesi de final de temporada o com a final de recorregut. Si es vol continuïtat, haurà arribat l'hora de les institucions: potser l'Ajuntament de Barcelona, potser el Departament d'Ensenyament, potser la mateixa Biblioteca de Catalunya podrien fer càrrec d'aquest projecte singular que el públic tant reiteradament ha elogiat.

Ara, per tal de regraciar l'esforç de l'entitat centenària santcugatenc i com a mostra d'agraïment, volem fer aquesta representació única fora de la Casa Maragall aquí al Teatre La Unió, la casa gran del teatre santcugatenc. Des del mateix escenari on Àngel Guimerà, coetani i amic del poeta Maragall, saludava al públic després d'una funció, us convidem a escoltar “la paraula viva” maragalliana, aquella que surt del fons del cor. Un cor que batega com el de La Unió. I és que, en aquest cas, tot queda a casa! ●

l'horitzó

VÍCTOR ALEXANDRE
www.victoralexandre.cat

El greuge a Sant Cugat continua

Es molt positiu que el Partit Socialista se sumi al clam de Sant Cugat per tenir jutjats de primera instància i instrucció. Ha trigat anys, però finalment ho ha fet. El que és curiós és que ho faci justament ara i no pas quan governava Catalunya i Espanya. Com molt bé diu la seva secció local, “aquest és un tema que genera unitat entre partits, empresaris i professionals dels drets” i és una “vella reivindicació de la ciutat”. Certament és així. Però precisament per això hi ha qui pensa que és molt lleig exigir que els altres facin allò que hom no ha volgut fer quan podia fer-ho. Jo mateix, des d'aquestes pàgines, vaig escriure un article el 2008 denunciant el menyspreu socialista a Sant Cugat per negar-li el jutjat a què té dret pel nombre d'habitants. De fet, vaig escriure'n dos més,

“Recordo que l'aleshores consellera de Justícia, senyora Tura, fins i tot es va burlar dels santcugatencs...”

d'articles. Un el 2007, al *Singular Digital*, que es deia Montserrat Tura i el *PSC discriminen Sant Cugat*, i un altre el 2010, a *Cugat.cat*, titulat *Sant Cugat sense jutjat*. Recordo que l'aleshores consellera de Justícia, senyora Tura, fins i tot es va burlar dels santcugatencs replicant que “milloraria el jutjat de pau”. Molt lamentable, francament, ja que la situació és gravíssima i té col·lapses els jutjats de Rubí, on el 60% dels afers que s'hi tramiten provenen de Sant Cugat i suposen un volum de 10.000 expedients a l'any. La situació, per tant, és insostenible i encara ho serà més per dues raons: perquè la població continua creixent i perquè el PP no sols es nega a crear el jutjat, igual que feia el Partit Socialista, sinó que, a més, preveu reduir el nombre dels existents amb l'excusa que no hi ha diners. Els diners, prou que ho sabem els catalans, es destinen a construir autopistes, aeroports i trens d'alta velocitat espanyols que no utilitza ningú i que escandalitzen Europa i el sentit comú. ●